

Biti ali ne biti? Čemu Rast

Če David Bandelj, goriški pesnik, literarni zgodovinar, glasbenik, kulturnik in vsestranski vzgojitelj s strani Primorskega dnevnika redno nagovarja svojih »petindvajset bralcev«, si lahko jaz, študent fizike in skavtski voditelj, pričakujem, da bom s tem uvodnikom nagovoril svojih pet. Od teh petih je treba verjetno odšteti lektorja/ico in tako lahko mirno ocenim, da bodo moj uvodnik prebrale štiri osebe. Sicer je bolj verjetno, da bodo te štiri osebe prišle do konca tega odstavka, a se ne bom spuščal v računanje subjektivne verjetnosti s pomočjo Bayesovega izreka, koliko jih bo prišlo do konca. Ker želim spoštovati ženske in moške kvote, predvsem pa, ker sem noro zaljubljen v dvojino, naj pričnem z institucionalnim uvodom: »Cenjeni bralki, spoštovana bralca mojega uvodnika!«

Kdor redno prebira Rast, je lahko opazil, da sem v preteklih letih bolj ali manj redno pisal za ta naš

mladinski list. Ko sem bil pred leti v uredništvu, sem vodil rubriko o medkulturnih izmenjavah, nato sem kot zunanji sodelavec napisal peščico uvodnikov o perečih aktualnih temah in nekaj ostalih prispevkov. Potem ko smo nekateri sodelavci Rasti prejeli Bredino roteče sporočilo, naj se vendar kdo loti pisanja uvodnika, sem sicer nerad – saj sem ravno sredi poletnega izpitnega obdobja – sedel za računalnik in pričel s pritiskanjem na tipke. Tega nisem storil le, da bi ugodil prošnji dolgoletne skrbnice Rasti in sedanje mentorice mladih, ki občasno pišemo, temveč ker bi rad nekaj povedal. Zato bom sedaj opustil ta amatersko hudomušni slog, ki je verjetno še dodatno razpolovil število začetnih bralcev, in prešel k jedru svojega uvodnika. Vsaka revija ali časopis ima namreč svoje občinstvo. Tako imamo tudi mi redne ali manj redne bralke in bralce, ki morda le bežno prelistajo te strani, si ogledajo barvne fotografije in didaskalije pod njimi ali pa temeljito preberejo prav vsak članek. Različni smo in različen je tudi naš pristop do branja, a vendar ima vsakdo točno določen namen, ko vzame neko literaturo v roke. In tudi kdor piše, ima pred sabo ljudi, ki jih nagovarja. Ko sam pišem, si predstavljam, da bodo moje prispevke brali dijaki ali študentje, morda pa tudi kakšna zrelejša oseba.

Kaj pa, če ni tako? Kaj, če bralcev moje pisanje ne zanima? Čemu torej pišem?

Ta vprašanja se mi v zadnjih časih vedno znova porajajo, ko me Breda prosi, če bi zopet lahko kaj napisal. Takrat se sprašujem: »Čemu Rast?«, »Ali je komu mar, če ta mladinska priloga izzide ali ne?«. Občutek imam, da uredništvo Mladike ni posebno prizadeto, če nam mladim ne uspe zbrati dovolj prispevkov; mirno gre v tisk Mladika brez Rasti. Ste tega mnenja tudi vi? Ali vam je Rast pri srcu in z veseljem prebirate, kar v njej piše?

Rast je bila nekoč zelo občutena in precej brana; ni čudno, da so iz nekdanjih uredništev zrastle poklicni novinarji, profesorji slovenščine in ostalih

Zaton na Logarski Peči, v ozadju Logarska dolina in Savinjske Alpe (potovalni tabor goriške skupnosti RP).

◀ (UVODNIK – dalje s prejšnje strani)

literarnih predmetov. V zadnjem času pa je zanimanje za to mladinsko prilogo nekoliko upadlo – vsaj tak občutek se nam vsiljuje. In prav zato bi rad s svojim uvodnikom neposredno nagovoril vas, bralce. Menim, da pisanje ne sme biti samo sebi namen. Bistveno je, da se sprašujemo o smislu. Čemu pišemo? Za koga pišemo? Kakšno poslanstvo naj ima Rast? Rad bi vas torej čim bolj aktivno vključil v naše delovanje; želel bi si, da bi nam povedali, kaj vas zanima, kaj radi berete, o čem naj mi pišemo.

Rast potrebuje svežih idej, potrebna je prenova uredništva, zamisliti se moramo, če ne bi bila morda primernejša spletna izdaja (ki je, resnici na ljubo, v zametkih). Veliko se da narediti, če si vzamemo stvar k srcu, če si postavimo točno določene cilje in so nam nameni pisanja jasni. Če pa tega zanimanja ni, potem nima smisla, da se Rast vzdržuje pri življenju in naj vse skupaj zamre, dokler se ne zopet pojavi potreba po njej.

Čestitam, draga bralka in dragi bralec, da si prišel z branjem mojega uvodnika do konca; tega se res veselim, še v večjo zadoščenje pa bi mi bilo, če bi se opogumil/a in napisal/a svoj odgovor na prebrano: naj bo pozitiven ali negativen odziv, konstruktivna kritika, nasvet, predlog, o čem naj pišemo, kaj naj izboljšamo ali spremenimo ipd. Vse smo pripravljeni sprejeti. Obljubljam ti, da bomo tvoj poseg objavili v prihodnji številki, zato svoj prispevek pošlji na: rast.urednistvo@gmail.com s pripisom »Rast, ki si jo želim«. Če se ti ne da veliko pisati, lahko kar zažvrgoliš s tweetom #RastKiSiJoŽelim @SiPe91. In če si tako pogumen/na, da bi celo rad/a sodeloval/a v uredništvu, potem te z velikim veseljem sprejmemo in ti zaželimo dobro pisanje in soustvarjanje Rasti. Najlepša hvala!!

Simon Peter Leban

*MLADINSKE DRAMSKE SKUPINE »TAMARA PETAROS« Z OPČIN, SLOVENSKEGA KULTURNEGA KLUBA
IN MLADIH V ODKRIVANJU SKUPNIH POTI PREDSTAVLJAJO:*

Tri privlačne gledališke novosti za mlade

SITUACIJSKA KOMIKA SVEŽE VESELOIGRE "TA (NE)SREČNI DAN"

24. maja 2015 je v Finžgarjevem domu na Opčinah gledališka skupina SSK-ja zabavala številno mlado publiko s svojo novo produkcijo, komedijo »Ta (ne)srečni dan«. Predstava je bila prva v nizu, ki ga je društvo Finžgarjev dom poimenovalo »Z gledališčem do poletja«. Tekst, ki ga je napisala Patrizia Jurinčič (ki je skupaj z Maruško Guštin tudi režirala predstavo), povzema značilnosti Commedie dell'arte, saj v njem nastopajo značilni liki, kot so Harlekina in njen zaročenec Colombino, pa še gospa Pantalone in njena hčerka Isabella, ki se v Brighellini gostilni srečata z Dottorosso. Igra je polna zmede in situacijske komike, do katerih pride zaradi nesporazumov med junaki zgodbe, ki sprožajo veliko smeha. Predstavo so poživili tudi številni glasbeni vložki. Mladi

igralci so se letos zelo izkazali in potrudili, saj je imel vsak od njih še dodatno nalogo: sceno je pripravila Martina Bearzi, kostume je sešila Jasmina Gruden, za glasbo je poskrbel Nejc Kravos, Ksenija Vremec in Ksenija Kosmač sta bili

odgovorni za rekvizite, Gaja Guerini je izdelala gledališki list, glasbene podlage pa je posnela Lea Čehovin.

Mojca Petaros

VEČERJA ... S PRESENEČENJEM

Mladinska dram-ska skupina »Tamara Petaros« je od »Torte za mamo« prešla na popolnoma drug stil. V roke so tokrat vzeli detektivko »Večerja s presenečenjem«, ki jo je nalašč za skupino napisala in režirala Manica Maver. Nastopali so nekateri srednješolci, večinoma pa višješolci.

Scena je delo mlade scenografinje Veronike Škerlavaj. Zanimiv je kontrast med kostumi deklet, ki so oblečene zelo elegantno z visokimi petami, in kostumi fantov, ki so oblečeni navadno, vsakdanje.

Štiri prijateljice se kot botre lisice po dolgem času zberejo na večerji. Začnejo se pogovarjati, a jim gre vse stalno narobe. Na dan

namreč pridejo nekatere resnice, za katere bi bilo boljše, da bi ostale skrite. Napeta zgodba se počasi razvija skozi razne prepire, dokler ne pride do izpada elektrike. Zgodba je zaradi tega napeta, napetost pa stopnjuje tudi klavirska spremljava v živo. Štiri prijateljice prepričljivo odigrajo Urška Petaros v vlogi odločne Maje, Mojca Petaros v vlogi zalju-

bljene Katje, Valentina Sosič/Veronika Škerlavaj v vlogi šaljive Erike in Tina Busan v vlogi vzvišene Jasmine. Plahega natakara odigra Danjel Stefani/Boštjan Petaros.

Istočasno so v tej restavraciji trije dečki (Boštjan Petaros/Denis Stefani, Oliver Busan in Lorenzo Mezzavilla), med katerimi je

natakarev brat. Ti se igrajo detektive, a jim igra ne uspeva dobro, ker ne najdejo nobene zanimive zgodbe, ki bi jo lahko raziskali.

Tu se obe zgodbi združita, a vam več kot toliko ne smem razkriti. Če bi radi spoznali razplet igre, si kar oglejte simpatično in zabavno predstavo!

Vida Petaros

EENY, MEENY, MINY MOE

Odrasla gledališka skupina Mladih v odkrivanju skupnih poti se je konec sezone predstavila z detektivko Eeny, meeny, miny moe, katere besedilo je izvirno delo mlade avtorice in režiserke Helene Pertot. Igro je sama tudi režirala. Nastopajo mlade igralkice in igralec, ki jih že več let povezuje ljubezen do gledališča: Julija Berdon, Kim Furlan, Maruška Guštin, Valentina Oblak, Katerina Pertot, Tamara Pertot, Silvija Počkaj in Danijel Simonettig.

Osem mladih deklet iz različnih krajev dobi kot nagrado za to, da so dobre študentke, vabilo na sedemdnevno bivanje v neznanem kraju. Vse se odzovejo vabilu, ko pa pridejo v hotel, kjer naj bi preživele teden, opazijo, da je ta samotni in čuden. Začnejo se spraševati, kam so sploh prišle, ko pa se prvič zasliši srhljivo melodijo izštevanke, razumejo, kakšna usoda jih čaka ...

Vsi detajli zgodbe so dobro dodelani. Vsaka oseba ima svoj značaj, ki ga dopolnjujejo originalni kostumi in predmeti. Preprosta, a učinkovita scena Neže Kravos poudarja dogajanje na odru. Prav tako so učinkovite luči, ki se ob pravih trenutkih ugasnejo, da publiki zastane dih.

Predstava je srhljiva, a v določenih trenutkih tudi duhovita. Zaplet je zanimiv, saj je popolnoma drugačen od gledaliških iger, na katere smo navajeni. Zgodba je napeta, saj le na koncu pride do razpleta, do spoznanja ozadja vsega tesnobnega dogajanja in do nepričakovanega zaključka.

Neža Petaros

Odlični uspehi slovenskih udeležencev na državnem šolskem šahovskem prvenstvu

Šah ni samo igra ali konjiček za kratkočasje. S šahom lahko spodbujamo smisel za logiko, strategijo, lahko razvijamo samodisciplino, koncentracijo in seveda spomin. Zato ni čudno, da marsikatera šola (in seveda društvo) spodbuja nastanek šahovskih krožkov. Tako je tudi pri nas. Ob rednih srečanjih med letom pa članom teh šahovskih krožkov, ki se najbolj izkažejo, omogoča udeležbo na državnem šolskem šahovskem prvenstvu. Letošnje državno šolsko šahovsko prvenstvo je potekalo od 18. do 22. maja v Assisiju. Udeležili so se ga dijaki in dijakinje iz cele Italije. Prvi dan je bila najprej na vrsti otvoritev, nato pa že prvo kolo partij. Udeleženci so tekmovali v ekipah, ki so jih sestavljali štirje dijaki in največ dve rezervi. Vsaka ekipa je igrala šest partij oziroma kol. Vsaka ekipna zmaga je veljala dve točki, vsak neodločen izid pa eno.

Turnir je trajal štiri dni. Vsak dan je bilo na sporedu eno kolo, v četrtek pa tri, skupno torej šest. Tekmovalci so bili razdeljeni v štiri kategorije: osnovnošolci, srednješolci, naraščajniki od prvega do tretjega razreda višje srednje šole in mladinci (četrti in peti razred višje srednje šole). V kategoriji osnovnošolcev je nastopila tudi ekipa deklet nabrežinske večstopenjske šole, v kategoriji nižješolcev je openska večstopenjska šola prispevala žensko in moško ekipo, doberdobska šola pa samo moško; iz znanstvenega liceja Franceta Prešerna sta se prvenstva udeležili ekipi naraščajnic in mladink, iz DTZ Zois pa naraščajnice. Na prvenstvu je torej sodelovalo sedem slovenskih ekip iz petih zavodov. Skupno pa se

je v Assisiju za šahovnicami pomerilo kar dvesto deset ekip z vsega Apeninskega polotoka.

V petek je po zadnjem kolu potekalo nagrajevanje. Nagrado so prejele najboljše tri ekipe iz vsake kategorije. Iz Furlanije Julijske krajne so se najbolj izkazale osnovnošolke iz nabrežinskega ravnateljstva, ki so zasedle drugo mesto. Martina Gruden in Ivana Grilanc sta kot posameznici dosegli vseh šest zmag. Tudi ostale deželne ekipe so se dobro uvrstile. Poleg tekem so dijaki imeli možnost, da so si ogledali Assisi in mesta v okolici.

Prvenstvo pa ni bilo zgolj šahovsko tekmovanje, temveč tudi priložnost spoznavanja novih ljudi in vzpostavljanja novih prijateljskih vezi. Dijaki lahko prijateljstva, ki jih sklenejo med prvenstvom, vsako leto obnavljajo in nadgrajujejo. Tudi zaradi tega se vsako leto trudijo za ponovno uvrstitev in komaj čakajo na državno prvenstvo, kjer ponovno srečajo prijatelje iz vse Italije.

Nazadnje še vabilo. V minuli sezoni so se mladi srečevali v šahovskem krožku vsako soboto v Finžgarjevem domu na Opčinah. Obiskujejo ga učenci osnovne šole in dijaki srednje ter višje šole. Tukaj vadijo šahisti in šahistke, tudi člani šolskih šahovskih ekip. Naslednje šolsko leto se nam pridruži še ti!

**Tina Busan in Petra Pahor
(5. v. g. France Prešeren)**

(Članek je nastal v sklopu novinarske delavnice, ki jo je v organizaciji društva MOSP vodila časnica Breda Susič.)

Petnajst let mineva od nastanka dekliškega zbora Kraški slavček, osem let od ustanovitve Krasja in štiri leta od združitve zborov v skupno zasedbo. Zasedbo, ki pod vodstvom odlične mlade dirigentke Petre Grassi iz leta v leto stopnjuje svojo kvaliteto. Kljub temu, da se sestav s časom spreminja, pomlajuje in odgovarja raznovrstnim izzivom.

Dekliški zbor, ki deluje pod okriljem društev SPD Krasje iz Trebč in SKD Igo Gruden iz Nabrežine ter plete plodna sodelovanja z Glasbeno matico, ima za sabo nadvse pestro pevsko obarvano leto.

Decembra so dekleta v svojo sredo povabila priznanega dirigenta Luco Scaccabarozzija na mojstrski tečaj in odprto vajo. Zbor je sooblikoval božična koncerta "O holy night" v Nabrežini ter koncert ob božičnem sejmu v Trebčah ter nastopil na reviji "Pashalia", na koncertu sakralne glasbe s pripisom "Od renesanse do današnjih dni" aprila na Proseku.

Ob tej priliki se je vabilu k sodelovanju odzval še ženski vokalni ansambel Vikra – Vipava-Kras. Letos ustanovljena zasedba združuje tako pevke iz vrst zbora Kraški slavček – Krasje kot bivše pevke zbora Ipavska, katerega duša je bil dolga leta priznani dirigent Matjaž Šček. Skupina izobraženih in odličnih pevk, ki jim je umetniški vodja Petra Grassi, deluje pod okriljem GM in bo v prihodnjih letih gotovo postregla širšemu občinstvu z vrhunsko in doživetno izvedbo sakralnih skladb iz širšega repertoarja.

Februar, mesec kulture. Zbor sprejme sodelovanje pri pripravi osrednje Prešernove proslave Slovencev v Italiji, na kateri skupaj z DPZ Bodeča neža

oblikuje glasbeno kuliso. Najodmevnejši dosežek sezone pa prihaja seveda iz Benetk, s tekmovanja "Venezia in musica". Tam so dekleta prejela zlato priznanje in prvo mesto v kategoriji dekliških zborov ter nastopile na Grand prixu tekmovanja. Poleg tega je Petra Grassi prejela posebno priznanje za najboljšo zborovodkinjo tekmovanja.

To je bil le eden izmed odmevnih dosežkov mlade dirigentke v lanski sezoni, saj je bila Grassijeva absolutno prva na državnem tekmovanju "Le mani in suono" v Arezzu, s čimer si je prislužila vstopnico na Mednarodno tekmovanje za mlade dirigente v Turinu, od koder je v konkurenci svetovno uveljavljenih zborovodij odnesla odličen bron. Ob teh dosežkih je bila povabljen na ponedeljkov večer DSI, prav tako je bila

nominirana za nagrado Zlato zrno.

Dekleta pa so ves čas nestrpno čakale na vrhunec sezone. Ob njenem zaključku so namreč izdale svojo prvo CD-ploščo z naslovom "Dotik", v kateri objavljajo izbor najlepših sakralnih in slovenskih ljudskih ter avtorskih pesmi, ki so nastale v tem štiriletnem obdobju. Vsi posnetki so nastali izključno

v živo, saj dekleta pri ustvarjanju stalno žene želja po pristnem stiku z občinstvom. Stremenje po umetnosti, ki se poraja iz tega skupnega iskanja glasbenega dotika, jih je privedla tudi do izbire, da so v

posnetkih ohranile svojo naravno glasbeno barvitost in se odrekle vsaki dodatni predelavi zvoka.

Javnosti so jo predstavile na svojem »IN« večeru izključno za goste v izvirnem kraškem okolju v Pliskovici. Uradna predstavitev za širšo javnost pa je bila 27. junija v Nabrežini. Slavnostni govor je počlala Tamara Stanese, med zanimivim večerom v režiji Andreje Benedetič so se prepletali video utrinki, deklamacije, izvirna izvedba popevk in slovenskih ljudskih pesmi. CD, ki ga je grafično oblikovala Eva Pozzecco, so dekleta predstavila še ob zaključnem koncertu 30. junija v Luteranski cerkvi v Trstu. Dekliškemu zboru, njegovim koncertom, nastopom, informacijam o prodaji CD plošče in še o marsičem, lahko sledite tudi preko Facebooka! Prav vsi pa ste vabljeni, da si s CD ploščo pričarate enkratno zvočno kuliso prihajajoče jeseni. Dotaknilo se vas bo.

DPZ Kraški slavček – Krasje zaključil uspešno sezono s predstavitvijo svojega prvega CD-ja Dotik

Samantha Gruden

Pogovor z atletinjo Meto Sterni

Nepozabna izkušnja državnega tekmovanja v Anconi

Meta Sterni, doma s Kontovela, se že tri leta kar štirikrat tedensko vztrajno vozi na Kolonjo, kjer trenira atletiko pod okriljem Športnega združenja Bor. Meta obiskuje Znanstveni licej Franceta Prešerna v Trstu, kjer vsak dan pogumno sede za klop in zgledno sledi pouku. Še bolje pa se znajde na kolonjski mivki, kjer vztrajno trenira skoke v daljino. Štirinajstletno dekle je pred kratkim nastopilo na državnem tekmovanju. Meta je v Anconi s 5,24 metrov dolgim skokom poletela na odlično drugo mesto. Izkušnja ji je pomenila veliko, saj je s tem opozorila nase, a ne samo to. V Anconi je najstnica navezala prijateljske stike in dogodek preživela z veliko dobre volje in navdiha za naslednja pomembna tekmovanja.

► Koga si spoznala na državnem tekmovanju v Anconi?

- Spoznala sem sotekmovalke iz Furlanije Julijske krajine. Z njimi sem se počutila zelo lepo. Poleg njih sem spoznala še druge atletinje iz Italije.

► Kako bi opisala tekmovanje v Anconi z eno samo besedo?

- Ta beseda je IZKUŠNJA. V Anconi sem se preizkusila z najboljšimi športnicami celotne države, zato mi je dogodek veliko pomenil. Važno je pa predvsem to, da sem s tem tekmovanjem pridobila na samozavesti.

► Kaj ti je najbolj ostalo v spominu?

- To, česar ne bom nikoli pozabila, je bila trema pred tekmo in še posebno med tekmovanjem. Najlepše pa je bilo zadoščenje na koncu, ko sem preskočila tako oddaljeno mejo.

► Kako si praznovala svoj uspeh?

- Praznovala sem z družino in nobeden ni mogel verjeti, da sem zmogla preskočiti tako dolgo razdaljo, ki se je vsem zdela nemogoča.

► Kako so se vedli do tebe ostali športniki?

- Med nasprotniki vlada pravi športni duh. Med seboj se spodbujamo in si med tekmovalci zaupamo. Ob koncu so mi sotekmovalci iskreno čestitali.

► Povej tri lastnosti, ki jih mora imeti atlet kljub najstniškim letom.

- Tri potrebne lastnosti so: VZTRAJNOST, POŽRTVOVALNOST IN SPOŠTOVANJE DO SVOJEGA TELES. Brez vztrajnosti ne postaneš šampijon. Brez požrtvovalnosti ne dohitiš najboljših v državi. Športnik, ki ne spoštuje svojega telesa, pa se ne more pojmovati za atleta.

Veronika Skerlavaj (2.B France Prešeren)

(Intervju je nastal v sklopu novinarske delavnice MOSP-a, ki jo je vodila časnikarka Erika Jazbar.)

BELINDA TROBEC

Samovoljna je,/ radodarna in skopa,/ in ne zameriš ji, /če te stokrat prezre,/ da te le enkrat preplavi / z okusom nebes. - Usoda, Kajetan Kovič

Mesec dni je minilo, odkar ležiš na beli postelji v veliki, brezosebni bolnišnici. Nisem pričakoval, da se bo zgodilo, sploh nisem mogel verjeti, da je res. Ekran oddaja kratke zvoke, bip bip bip, ki kažejo, da si še tu, na tem svetu, zdravniki pa žalostno povešajo pogled, ko prihajajo na pregled. Zgleda, da se ne boš zbudila, da boš odšla, kot si si tolikokrat želela. Krvavitev v možganih. Sprašujem se, zakaj si sploh stopila na cesto, ne da bi pogledala vsaj tisočkrat desno in levo?

Zgubljam jo. Vsak dan, ki mine, vem, da stopa korak dlje od mene. Spominjam se tistega večera na šolskem izletu pred tremi leti. Bila sva v sobi skupaj s sošolci in prijatelji in bilo je pozno. Ostali so se smejali in se pogovarjali, ona pa je že na pol spala in jaz sem sedel ob njej s skrčenimi koleni. Tedaj se nihče ni zmenil za naju, nihče ni gledal fanta, ki se večinoma nerad vključuje v pogovore, in zasanjano, večno žalostno dekle. Ležala je ob meni in najini roki sta se dotikali, tako kot vedno, ko sva bila sama. Na pol v dremežu je nenadoma potisnila svoje prste med moje, prijazno vendar silno, kot bi nujno potrebovala mojo pomoč, mojo prisotnost. Samo midva sva obstajala, drugih za naju ni bilo. Rokav ji je tedaj zlezel višje, do podlaketi. Ni se zavedela, zato sem lahko opazil, da je skrivala precejšnje število vzporednih prask, bolje rečeno rezov, na mlečnobeli koži. Svoje nelagodje je skrivala globoko v sebi, že iz njenih oči pa je lahko nekdo opazil, da nosi v sebi neko breme, moro, za katero ne ve, če se bo kdaj zbudila iz nje. Pobožal sem njene rane in razumel, zakaj je vedno nosila dolge, modre puloverje in skrivala zapestja. Razumel sem, zakaj potrebuje gotovosti, trdnosti, stalnih dokazov, ker si sama ni dovolj, ker misli, da njena prisotnost ni za nikogar dovolj. Želi si, da bi bila prva in edina vsaj zame. Kako naj razložim, da je nisem sposoben dati na tisto prvo mesto, ki si ga res zasluži?

Bip. Bip. Bip.

Še vedno nič novega. Na obisk je prišlo veliko ljudi, vsi so rekli, da moramo samo moliti in čakati, ker je odvisno od nje, če in kdaj se bo predramila. Pravijo, da verjetno počiva, da si nabira dovolj moči in se bo nato borila proti smrti, da se bo vrnila. Res bi si želela, da bi bilo tako, kljub temu pa, če je res odvisno od nje, težko verjamem, da se bo odločila ostati.

Dolgo časa, res dolgo časa sva potrebovala, da sva se približala, se spoprijateljila. To dekle, ki sem ji

kasneje ljubkovalno pravil, da je moja Bibi, ker jo je tako imenoval očka, ko je bila majhna, sem sprejel v svoje življenje in se nanjo navezal do take mere, da se vsak trenutek bojim, da bi ji storil kaj hudega, da bi posledično trpela in to zaradi mene, ki mi toliko pomeni. Ko mi je povedala, da se je rodila zgodaj zjutraj, ob pol petih, sem si to zapomnil in že nekaj let sem se zbujal sredi noči (in to poleti ni najbolj lahko in prijetno) samo da bi bil prvi, ki vošči njej, Bereniki. Ne vem, zakaj to počenjam, verjetno, ker jo imam neizmerno rad.

Berenika je s svojimi svetlimi kodrastimi lasmi tako čudna, depresivna, nadležna, večkrat so njena dejanja prežeta z egoizmom, obenem pa skrbi vedno prej za vsakogar, ki ji veliko pomeni, in postavlja sebe na zadnje mesto, tako da se z njo počutim tako dobro, kot še nikoli prej. Resno. Nekaj let sem preživel z njo vsak odmor, ki sva ga imela na razpolago, ko se nihče od obeh ni panično učil in ponavljal, da ne bi dobil kaj manj kot odlično oceno. Obiskoval sem jo v četrtem nadstropju, ker ne obiskujeva istega razreda. Zgleda, da se znanost in grščina zelo dobro spajata.

Ljudje me ne razumejo, ker sem menda po naravi precej zaprt vase in malce čudaški, kljub temu pa se je Berenika dokopala do mojega bistva in spoznala, kdo sem zares. Čeprav obiskujem znanstveni licej, obožujem abstrakcijo, filozofiranje in poezijo, zlasti Kosovela, kjer se v konstruktivističnih pesmih spajata oba svetova. Bibi pa ljubi matematiko, kljub klasični izobrazbi, ker v njej najde trdnost, ki jo tako zelo potrebuje. Identitete, funkcije, limite; račun se mora iziti, a je enako a in je različno od b. To je to, konkretnost. Želi si jasnosti in to je vedno pričakovala tudi od mene. Ravno nasprotno pa jaz svojih čustev ne znam izraziti. Prijatelj mi je povedal, da bi tudi slepi in gluhonemi človek lahko opazil, da ona čaka mene, jaz pa njo, nihče pa nima dovolj poguma, da bi opravil tisti pomembni korak iz 'jaz in ti' v 'midva'.

Dvojina je fantastičen izum: po eni strani povezuje in po drugi ločuje. Dvojina omogoča, da sta dva človeka, ki imata svoj poseben odnos, povezana z nevidno nitjo, hkrati pa sta ločena od vseh drugih. Niso trije, niso mnogi; sta samo dva, dva, ki izpopolnjujeta drug drugega, ki si blažita rane v samotni, vendar skupaj. Vsako jutro si želim njenega pogleda, njene prisotnosti, tudi kreganja, dovolj je, da preživiva nekaj časa skupaj. Imava posebno

(dalje na 8. strani) ➡

govorico in se razumeva z nasmeški. Tistih treh besed ne morem izreči, ker jih ljudje zlorablajo in niso dovolj za naju. Berenika ve, jaz vem, ni pa dovolj. Medtem ko si ona želi slišati moj tresoč glas, ki ji izpove vse, kar bi že zdavnaj moral, jaz sanjam o svoji bodočnosti, o poslu v tujini, o življenju daleč stran od tod. Želim si, res si želim, da bi bila Bibi del te bodočnosti, vem pa, da ni pošteno pričakovati, da me bo vedno čakala. Zagotovo bo prišel kdo drug, ki ji bo lahko nudil, česar ji jaz ne. Kriva je moja negotovost. Vem, da so ji moji odgovori, ki konkretno ne povedo prav ničesar, zoprni in da je zaradi teh pretočila marsikatero solzo. Negotovost in pretežna asocialnost: še dobro, da me sprejme takšnega. Res veliko pomeni, če spoznaš nekoga, ki je zakompliciran kot najtežja uganke, ne glede na to pa ostaneš ob njem in si vsak dan še naprej želiš reševati uganke, ki se ti postavljajo. Najin odnos ni vedno uravnovešen, večkrat je, kot da bi imela v rokah kos stekla, za katerega ne veva, kako bi ga držala, ker naju stalno, neprenehoma rani, se zareže v najini pesti in nama pozvroča bolečino. Zato ji moram dovoliti, da gre, da najde nekoga, ki ji ne bo grenil življenja, ki jo bo cenil, za katerega bo prva in edina na svetu, čeprav se bojim trenutka, ko se bo to res zgodilo. Samo naj se zbudi, potem bom šel...

Mislim, Bibi, da bova večno prijatelja. Mogoče si bova vedno delno tujca, tista, ki se srečata, poklepetata, se kratkočasita in se skupaj res dobro počutita, nato pa gre vsak svojo pot. Okoli svojih src sva si zgradila vsak svojo trdnjavo in sva jo obdala z bodicami, v teku najinega odnosa sva se približala in ranila, pozdravila, oddaljila in spet ranila. Obdana sva bila s samoto, kateri nisva hotela ubežati. Kdo bi namreč klical na pomoč, če bi vedel, da ne bo nihče prišel? Rad mislim, da sva premici, ki sta se srečali, ki imata eno samo stično točko, nato pa je vsaka šla svojo pot, v nasprotno smer.

Bip. Bip. Bip.

Vedno počasneje piska tale aparat.

Zdravniki menijo, da ni več pomoči. Želela si, da bi ti v primeru nesreče, pomagali, sicer pa da ne bi dovolili, da bi zate dihale in živele aparature.

Spominjam se, da te tistega dne ni bilo v šoli, naslednjega tudi ne. Stopil sem v tvoj razred in vprašal Amelio, tvojo najboljšo prijateljico, s katero si delita vse skrivnosti, kje si. Dolga, rjava kita ji je zaplapo-

lala po hrbtu, oči so se ji orosile. „Sebastian“- glas se ji je ustavil v grlu. Zvedel sem. Bil je rojstni dan tvoje mame in odločila si, da ji boš kupila šop roza vrtnic, tistih, ki jih ima najraje. Stopila si iz avtobusa in prečkala cesto. Ko si že prišla pred trgovino, si se obrnila in videla majhno deklico, ki je jokala in kazala s prstkom na sredo ceste: med prečkanjem z mamo ji je namreč padla rdečelasa bombažna punčka. Niti trenutek nisi pomislila, stopila si do igrace na sredi ceste in se sklonila, da bi jo pobrala. Povedali so mi, da si videla prepozno, da se je avto bliskovito bližal proti tebi. Ostala si mirna, nasmejala si se, potem pa je sledila tišina, brezbarvna tišina. Nasmeh na tvojih rdečih ustnicah, sirena v daljavi. Je res to, kar si si želela?

Baje, da je odvisno od tebe.

„Bibi, prosim, zbudi se, naredi to zame.“ Ekran je kot ponavadi piskal bip bip bip, tokrat pa hitreje in krivulje na njem so poskočile, nato pa se je zopet vse umirilo. „Se ne boš, kajne? Da, vem. Mogoče je pozno, vem, kljub temu pa se spomni, da te ljubim. Berenika, jaz te ljubim. Povedal sem na glas in že me je strah. Dokler besed ne izrečeš, še niso resnične, potem pa so. Žal mi je, da tega nisem storil prej, veš, da ne bi mogel. Nasvidenje, Berenika. Tvoje ime bo zapisano nekje v mojih očeh kot tisto ozvezdje na nebu. Upam, da boš srečna vsaj na drugem svetu, ker tu nisi bila nikoli. Nasvidenje, nasvidenje, nasvidenje!“

Bip, bip, biiip.

Minilo je še nekaj časa, zdravniki so z belo rjuho pokrili mehko telo dekleta, ki sem ga verjetno imel najraje, ki me ni nikoli želelo spremeniti, ki mi je dalo veliko, vse, kar je bilo mogoče dati. Med njene lase sem spletel belo marjetico, simbol večnosti in neznosti.

Ona bo zame vedno tista, ki je ljubila dež, kar zveni čudno, ker ga večinoma vsi sovražijo. Bibi pa ne, ona je vedno oboževala kapljice, ki padajo z neba, in je bilo smešno gledati, kako preskakuje luže, da si ne bi zmocila temnomodrih čevljev, medtem ko so se na njenem obrazu mešale solze in dežne kaplje.

Izgubil sem jo. Vem pa, da jo bom lahko vsak večer našel med zvezdami, med tistimi, ki niso med najbolj bleščečimi, ki se ne bahajo s svojo lepoto: med tistimi tihimi, skritimi, samotnimi, med tistimi posebnimi, za katere je vredno dvigniti pogled v nebo.

1. NAGRADA ZA PROZO NA LITERARNEM NATEČAJU SKK-MOSP 2015

Črtica, ki ima kot naslov in vodilo Kovičeve verze iz pesmi Usoda, je prispela pod psevdonimom Bleščeča školjka. V njej se zunanji prizori iz bolniške sobe prepletajo z osebnimi spomini glavnega junaka. Ritem zgodbe prekinja in stopnjuje vztrajni »bip-bip« aparata za oživljanje.

Zgodba je zgrajena spretno, jezik je pravilen in izbran, razmišljanja prehajajo smiselno od konkretности do nežne poetičnosti z nekaterimi psihološkimi poglobitvami. Ekskurzusi v šolski ambient ji dajejo mladostniško svežino.